

Mancs-pertu

Mancsot mindenki szereti. Még Radar is, a feltörekvő nemzedék ifjú titánja, bár kapcsolatuk kezdetben igencsak feszült volt, mert a kutya már csak olyan, amilyen: irigy. Ma már nem rivalizálnak, jó kollégák lettek. Egy ország kedvence vallott a kutyakötelességről.

Üdvözöllek: MANCS vagyok

■ Amiért a kutyákat szeretem... Ez volt annak a rajzpályázatnak a címe, amelynek díjkiosztóján Mancs volt a díszvendég. A rajzok megvásárlásával ugyanis a Miskolci Mentőcsapatot támogathatják azok, akik Mancs mellett a rajzokat is szeretik. Kutyát és gazdáját itt kaptuk mikrofonvégre.

■ **Nos, Mancs Úr** – kezdeném a beszélgetést, ő azonban rögtön odatelepszik a lábamhoz, körbeszimatol, letudva ezzel a pertut, a magázódást ugyanis ki nem állja, mert amikor a gazdája mérges rá, mindig magázza, és attól ő nagyon rosszul érzi magát.

■ **Ötvenzer rajz érkezett a pályázatra. Milyen érzés, hogy ilyen sokan szeretnek?**

■ Ó, csodálatos, először nem is akartam elhinni! Ezek a gyerekek nagyon

ügyesek, én még egy egyenes kutya-kaparást sem tudnék összehozni.

■ **De hát nem is ezért vagy te az ország kedvence!**

■ Az biztos! De nagy segítség ez nekünk, mert ahogy én tudom, a mentőcsapatunk nem rendelkezik biztos anyagi bázissal. Az emberek szeretetéből élünk, mert hála a népszerűségnek, a felajánlott 1 százalékokból annyi támogatást kapunk, hogy mindig megvan a mindennapi májkrémre való.

■ **Májkrém? Ez a kedvenced?**

■ Igen, nagyon szeretem, de most már, hogy én is megettem a kenyerem javát, a pépes dolgok jobban bejönnek...

■ **Ugyan már, hol van az még! Szerintem nagyon sokan fogják még megköszönni neked, hogy megmentetted az életüket!**

■ A munkával nincs is baj, de azért érzem, hogy már meggondoltabb vagyok. Az ilyen prezentációkat is... régen nagyon szerettem, mostanában pedig alig bírom végigülni őket. Meg aztán itt van már az új generáció...

■ **Radar?**

■ Igen, már ő is aktívan kiveszi a részét a munkából, ezáltal kímélnek engem és csak a nagyon speciális munkák maradnak nekem. Ugathatok én, hogy kutyabajom és a szaglásom is a régi! De boldog vagyok,

mert rám még ebben a védett korban is szükség van. Radar pedig milyen is lehetne, mint kiváló, hiszen anyai ágon rokonok vagyunk...

■ **Tényleg, mit tudhatunk a családdról?**

■ Én – ahogy a kétlábúak mondják – pedigres vagyok, valószínűleg apám, Ahmed vérét örököltem, ő is a mi mentőcsapatunknál dolgozott, komoly tekintélynek számított. Tizenegyen voltunk testvérek, ketten maradtunk, amikor a gazdám kiválasztott. Azóta szinte el sem hagytuk egymást, jöttek a kiképzések, a bevetések, egyik meló a másik után.

■ **Na, itt egy kicsit lassítsunk! Milyen kiképzést kaptál?**

■ Keményet! Ugyanis kutya egy élet a miénk! Sokszor kell rögtönözni, a rendőrkutyákkal szemben mi a fél életünket utazással töltjük, olyan körülmények közt kutatunk, ahol romok, por, sár, mindenfajta szaginger nehezíti a munkát. Na, ott aztán kell a szimat!

■ **Hogyan tudsz kikapcsolódn?**

■ Kutyaharapást szőrével – mondhatnám. Nincs sok idő lustálkodni.

Mancsnak LEHÓCZKI LÁSZLÓ, a Miskolci Spider Mentőcsapat csoportvezetője sem tud ellenállni

Egy ilyen hivatásnál nekünk, négylábúaknak ugyanazt az életvitelt kell élnünk, mint a gazdának, mindkettőnknek meg kell tanulni a másikkal ráhangolódni. Ha ő pihen, akkor én is. Az ember a fő szempont, ha leül, én abban a pillanatban relaxálok. A legnagyobb öröm az, ha a feladat megoldásakor a gazdával együtt tudok örülni, mert akkor érzem, hogy társnak tekint és nem eszközknek.

■ Maradjunk a munkánál. Egy mentésből mennyi a kétlábú része és mennyi a tiéd?

■ Nézem ezeket a kutyás filmeket és csodálkozom... Nem arról van szó... minden tiszteletem azoké, akik azokat a kollégákat kiképezték, de el ne higgyék! Az nem úgy van, hogy egy fuldoklót kiment egy kutya, vagy egy bernáthegyi kikaparja a családot a lavina alól! Nekünk „csak” jelzéseket kell adni az embernek, az ő orrukat helyettesítjük, mert azt meg kell hagyni, a kétlábú orra csapnivaló. Nekem is azt volt nehéz megtanulni, hogy ne a saját fejem után menjek. Autóba ki-beugrálni például tilos, mert sosem tudni, hogy éppen hova is szállunk ki, a gazda mindig felvesz és betesz-kivesz, mindig ő megy elől, mert sosem tudjuk hova lépünk. A kétlábú gondolkodik először, felméri a terepet, számíthat, töri a fejét, nekem kutya kötelességem engedelmessékedni. A legnagyobb probléma a levegő. Ha lavinánál vagyunk, vagy 45 fokos melegben, ott már nagyon kell lihegni. A méteres hóban is nehezen tudok haladni, akkor mindig felvesz a gazdi, hogy kíméljen, mert akkor 80

százalékban a számon veszem a levegőt s csak 20 százalékban tudok az orrommal dolgozni. Szóval komoly csapatmunka ez.

■ Melyik volt a legrázósabb bevétel?

■ Tizenhárom országban jártunk, sár- és hólavínáknál, földrengések-nél. Nem tudok különbséget tenni köztük, mindegyik veszélyes kihívás volt. A legkutyább azonban a vízbefúltak keresése. Órákig a hajó orrában mozdulatlanul hasalva szimatolni, a víz meg azért is elrejtje a szagokat! Egyre több ilyen esethez hívnak, én mondom, kutya egy világ van!

■ Mennyi kitüntetésed van?

■ Húú, nem tudom, rengeteg, minden országtól kaptunk, ahol dolgoztunk.

■ Levelek?

■ Jaj, nagyon sok képeslapot, levelet kapok. A legújabb szokás, hogy amióta felavatták Miskolcon a szobromat, különbuszos csoportok jönnek a kiképzőtelepre, hogy lássanak minket.

■ Pontosabban téged...

Felvetődik a kérdés, hogy egy ilyen népszerű és dolgozó eb, miként tudja összeegyeztetni a karriert a családdal?

■ Sajnos sehogy. Nincs még családom. Egyszer hoztak egy menyasszonyt, de mire megbeszéltük volna töviről-hegyire mit, hogyan, menni kellett, mert riasz-

tás jött. Meg aztán a kutya, amíg nem ismeri meg a szenvedélyeket, addig a munkájának él... Azért most már jó volna utódokat nevelni...

■ Hogyan szokott a gazda megdicsérni? Honnan tudod, hogy most nagyon „jó vagy nála”?

■ Azt szeretem a legjobban, amikor mogorónak szólít, és tegez. Mert amikor magáz, akkor baj van! Volt, hogy játszásból elrejtettem a papucsát, azért nagyon lemagázott.

■ Egyszer egy híres kétlábú azt mondta, minél több embert ismerek, annál jobban szeretem a kutyámat! Te hogy vagy ezzel?

■ Nagyon hízelgő, de teljesen egyetérték: minél több embert ismerek, annál jobban szeretem a gazdámat!

vau: SIMON Izabella
katt: VARGA Gábor

MANCS

a miskolci híres életmentő kutyája.
1996 óta - a Spider mentőcsoporthoz tagjaként - több száz emberéletet mentett meg a világ számos országában.